

Çorbacı

Nedense hep bir çorbacı arardı gönlü özellikle çakır keyif geçen gecelerin sonunda. Ah derdi memleketteki gibi şöyle çorbacılar olsa geceyi bitirirken içimiz ısınır.

Gerçi neresi memleket, neresi gurbet anlamamıştı ya neyse.

Her yaz tatilinde geçirdiği iki-üç hafta dışında memleketiyle bir bağlantısı kalmamıştı.

Ama yine de çorbacılar, kebabçılar geceleri gidilen kokoreççiler hep özlediği şeylerdi.

“Bizim memleket farklı,” dedi kendi kendine. Gerçi bu söylediklerinin hepsi zaten kendi kendine değil miydi? “O zaman devam,” dedi kendiyle konuşmaya.

“Bu gurbet zaten insanı ya deli eder, ya derviş eder.

Bu kadar yalnızlık kime ağır gelmez ki?”

Evet, nerede kalmıştık?

Düşündü memlekette hayat asıl gece başlar. Buradaki insanlar gibi hava kararır kararmaz karnımızı doyurup hemen uyuyalım demezler orada.

“Nasıl insanlar bunlar ya. Tavuk musunuz kardeşim? Dokuzda yatağa mı girilir? Hadi girildi, Yediden itibaren pijama ile dolaşmak nedir?”

Gerçi bunlar hep şort, tişört pijama ile dolaşmıyorlar mıydı? “Ama bizde öyle mi,” dedi.

Yatak dediğin yer uyuduğun yattığın yerdir. Sadece gece girersin o odaya, sonra vurursun kafayı uyursun, sabah olur olmaz da atılırsın hayatın içine. Burada yatakta kitap okumalar, yatakta film izlemeler, yatakta yemek yemeler...

“Nerden geldik bu konuya,” dedi kendi kendine yine. O kadar çok konu vardı ki konuşacak, yazacak. “Nedenini bilmiyor musun be adam.”

İşte vakit bulup düşünmek istediğin her an her şey üst üste geliyor senle konuşmak için zihninde bekleyen seni hiç bırakmayan kendi benliğin.

Evet çorbacı yok anasını sattığının memleketinde. Şöyle kelle paça içilecek. Ohhhh mis gibiiçine sarımsak ve sirkeyi de bol bol döşeyeceksin.

Kimi sevmez çok karıştırmayı ama buralar ağzımızın tadını da değiştirdi. Bu memlekette hep bir acı sos, hep bir ekstra lazım yemeğe. Sos yoksa yemekte yok burada. Kelle paçada her şey tam tamına vardır zaten servis edilmeden de sorar usta:

“Abicim ne koyayım ne koymayım, Nasıl istersin? ”

Senin zaten kafan bir duman olmuş, keyfin çakır ama yine de bu samimi soruya en içtenlikle cevap verirsin:

“Abicim her şey olsun. Bol da ekmek olsun dersin.”

Burada o kadar bar, kulüp var ama bir çorbacı yok. Gece kelle paçasız biter mi? Ben mesela işkembe sevmem. Yani olsa şimdi her şeyi içerim, yerim de. Sevmezdim diyelim en güzeli.

Yahu iç sesim biz millete söyledik mi neresi bizim memleket diye?

Ankaralıyım ben öz be öz Ankaralıyım. Köroğlu İşkembecisi, Devrez, Rumeli Çorbacısı kadar Ankaralıyım.

Çorbacı ya kardeşim bir çorbacı çok mu şey istiyorum?

Tamam San Francisco burası da yakışmaz mı bu soğuk okyanus ayazında Bay Bridge Köprüsü ışığında içimizi ısıtacak bir kelle paça çorbası?

Not: Bu hikâyede gerçekte kurgu iç içe geçmiş haldedir. Ne kadar gerçek, ne kadar hayal ürünü olduğu bende saklıdır.

Aykut Karaalioglu

Kasım 2023/San Francisco